

(המשך מעמוד 22)

בוע, הוא גרם ל-40 אלף ישראלים לנשום לרווחה — לפחות לזמן מה.

היה זה כאשר ארבע רכבות רוכבי היראופנועים בישראל נתבשרו כי גזירת חבישת הקסדה, בשעת רכיבה על אופי נוע בתוך הערים — הוקפאה על-ידי צירעל-תנאי של בית-הדין הגבוה לצדק, היה זה משה אלי שגרם להקפאת הגזירה. תוך כדי כך, גילה גם כמה ביונות מעניינים של משרד התחבורה.

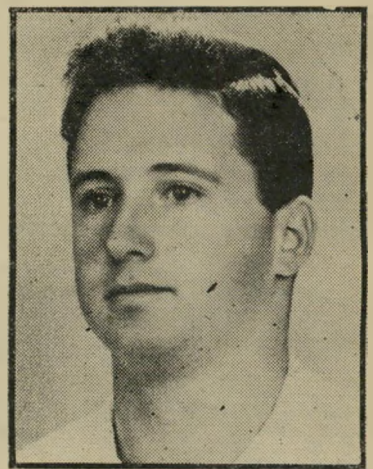
זועמים — ובלום. פירסום התקנה הצפויה אודות חבישת קסדות בעיר, גרם לזעם בקרב האופנועים. הם — בניגוד לפקידים בכירים, שרים ופרופטורים הירקובעים גורלות ממרומי מגדלי-שן של מכוניות ממווגות-האוויר — הבינו כי פירוש הצו החדש הוא סבל יום-יומי רצוף או יותר על האופנוע.

אלא שהתמרמרות לחוד, ומעשים לחוד. היה זה רק אופייני לישראלים-הנותנים תמיד-שירכבו-בעליהם, שמבין רבבות אופי נוענים זועמים, קם רק אחד לפעולה.

עם פירסום התקנה, שיכפל אלי, מכספו,

אופנוען אלי
40 מ' ארץ —

פרקטיט אליגון
— יצא לקרב

כרוזים הקוראים לאופנועני תל-אביב להפירגנה שבועית קבועה, מדי יום ג' בשבוע. הוא, חבריו ובני משפחתו הפיצו את הכרוזים בעיר, חילקו אותם ברחובות ליראופנועים נוסעים, הזמירו אותם לאופי נועים חונים.

שיחות עקרות. בהפגנה הראשונה, הכיר משה את מיכאל ליפשיץ (24), גזרן בגדים תל-אביבי, שהצטרף גם הוא לפעירלות. השניים יצרו מסביבם גרעין פעילים, החלו אוספים תרומות — בהצלחה קלושה ביותר — כדי לאפשר המשך הפעילות.

הם נפגשו, לפי הסדר, עם עוזרו, ואחר עם סגנו של שר התחבורה, ואחר עם השר עצמו. כל השלושה סירבו לוותר על הירגנה

(המשך בעמוד 27)

הזקנה מצאה מנוח

23 שנים אחרי שנטשה עם משרפתה את ביתה בלוד העתיקה, חזרה צוריה עבדול קאדר מקבל, בת 75, לבית בו נולדה והתגוררה. היא לא עשתה זאת מגעגועים. צוריה הישישה היא כיום תושבת רבת-עמון, אינה חולמת לחזור ללוד. אולם כוח בלתי ניתן לעצירה דחף אותה לחצות את הגבול ולנסוע לבית בו התגוררה לפני 23 שנים.

צוריה היא כיום אלמנה. בזמנו היא נמנתה על אחת המשפחות העשירות בירתר בלוד. שהחזיקה והפעילה את הירמאפיה הגדולה ביותר במקום. לפני שנימלטו מלוד במלחמת העצמאות, הספיקה צוריה להחביא את ערימת התכשיטים הגדולה שלה. היא חששה לשאת אותם עמה בזרם הפליטים, קיוותה כי תוכל לחזור באחד הימים ולמצואם.

במרוצת השנים התיאשה מהמטמון. היא לא האמינה כי ביתה נשאר על תילו. ודאי הרסו אותו כמו את שאר הבתים ולקחו את תכשיטי הזהב שלה. משום כך, גם כשיכלה לחצות בתום מלחמת ששת הירגנה

השכנה וך אך בקיד המכריד נמצא מטמון הזהב

ימים את הגשר על הירדן, לחזור ללוד ולנסות למצוא את המטמון שלה, לא עשתה זאת. היא פשוט לא האמינה כי הוא עדיין נמצא במקום בו הטמינה אותו — דירתה לדירה סמוכה.

רק הקיץ חזרה התקוה להבהב בליבה של צוריה. היה זה אחרי ששנים מבניה נהרגו, לדבריה, בטבח שערך חוסיין בירלסטינים שבירדן. ילדיהם של השניים — נכדיה — הובאו אליה ועליה הוטל לפרנסם. האלמנה הישישה החליטה לנסות, התפללה לאללה ויצאה ללוד, בתקוה שירוכל למצוא את המטמון שיעזור לה לפרנס בעתיד את נכדיה היתומים.

השכנים טרקו

את הדלת

במפגרת ביקורי הקיץ של תושבי ארצות-ערב בישראל, חצתה צוריה את הגבול מירדן לישראל. תחילה עשתה דרכה לביקור קרובים בשכם. משם יצאה ללוד, ישר לביתו של אחד מקרובי משרפתה, שלא הצטרף לזרם הפליטים ביר1948. האיש, אאוטטה עבדל סאלם, שמח לראות את הזקנה, הוביל אותה לבית בגטו של לוד, בו התגוררה בשעתו, ושעתה מתגוררת בו משפחת צורטי זהב יהודית. צוריה ביקשה באדיבות רשות לחפש

גזירת החרש-בלעדי

הכילו בדיוק את כל אותן הפריטים שירצויה טענה שיהיו בהם. עתה חשבה צוריה הזקנה כי מסכת הירסרים שלה הגיעה לסיימה, וכי תוכל לחזור לרבת-עמון, למכור את הזהב ולפרנס את נכדיה. עד מהרה הסתבר לה כי טעתה. איש מקרקעי ישראל, שנכח בעת גילוי המטמון, נטל את כל האוצר מבלי להשאיר לזקנה אפילו קבלה, בניגוד מפורש לסיפור שהופץ על-ידי המשטרה בעתונות. במקום קבלה קיבלה צוריה הזמנה לבוא למשטרה כדי לדון במציאת המטמון. לדברי צוריה אמר לה איש מינהל מקרקעי ישראל: „לכי, לכי, הכל יהיה

„הייתי מרשה לה לחפש גם בלי המשטרה“. צוריה הצביעה מיד על הבלוקים בירגד בתוכם החביאה את תכשיטיה. הירבלוקים נפרצו ומתוכם הוצאו שלוש קופות שות פח שהכילו צמידי זהב, טבעות זהב ותכשיטי זהב אחרים במשקל כולל של 2.5 קילוגרם זהב. באחד הבלוקים אף נמצא מפתח, אותו זיהתה צוריה כמפתח ביתה לשעבר. לתמהונם של שוכני הבית הנוכחיים ניסתה צוריה לפתוח את הדלת במפתח, וזו נפתחה ללא קושי כאילו לא חלפו 23 שנים. כל ספק בדבר בעלותה של צוריה על המטמון נעלם, כאשר הסתבר שהקופות

בגדר המפרידה בין בתיה לבית השכנים. הדיירים היהודים ראו בזקנה טרדנית, לא האמינו כי במשך עשרים השנים שהם מתגוררים במקום מסתתר מתחת לאפס מטמון, טרקו את הדלת בפניה. בעצת קרובה, פנתה צוריה למשטרה, סיפרה את סיפורה. וכך, בלויית שוטר רירצייג של מינהל מקרקעי ישראל, יצאה לחפש מצידה השני של הגדר, שם מתגוררת עדיין משפחה ערבית, משפחתו של אחמד אלי-חטיב. בעל הדירה הסכים מיד לעריכת החיפוש. „אילו היתה פונה אלי ישר“, אמר אחמד, „שעבד בשעתו בתיאטרון העממי כאחדאי על התלבושות,